

Arrest

nr. 188 932 van 26 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 14 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 1 maart 2017.

1.3. Op 30 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 27 oktober 1982 in Amman, maar u woonde heel uw leven in Nablus in de Westelijke Jordaanoever. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim van religie. Uw ouders leven nog en wonen in uw ouderlijk huis. U heeft zes broers en zussen die allen in de Westelijke Jordaanoever wonen.

Op 6 juni 2002 trouwde u met M.(...) M.(...) B.(...) S.(...)(o.v.: 8.139.380 – CGVS: 15/28501) en jullie kregen samen vijf kinderen. Uw jongste dochter is in België geboren. U deed universitaire studies van 2000 tot 2002. Na de geboorte van uw kinderen begon u opnieuw te studeren.

In 1993 werd uw man zes maanden opgesloten omdat hij stenen had gegooid naar Israëlische soldaten. Hij blijft nog steeds gesignaleerd, kan geen vergunning krijgen voor Israël en wordt lastiggevalen en soms geslagen aan Israëlische controlepunten.

In april 2015 werd u lastig gevallen en beledigd door een zekere A.(...) A.(...) toen u op de terugweg was naar huis. U spuwde in zijn gezicht en liep door. Sindsdien begon hij u lastig te vallen. Twee weken nadien dreigde hij dat hij zuur in uw gezicht zou gooien. In mei wandelde u met uw zoon Ab.(...) op de markt. U werd toen bijna overreden door een zwarte auto. De chauffeur bleek A.(...) te zijn. Een tijd nadien merkte u dat A.(...) u volgde toen u een winkelcentrum verliet. U nam toen snel een minibusje naar huis en kon ontkomen. Vervolgens begon A.(...) uw man op te bellen met meer bedreigingen. In juli vernielde hij de auto van uw man. Vervolgens belde hij hem op en bedreigde hij jullie opnieuw. In augustus werd 's nachts in jullie buurt geschoten. De volgende morgen zagen jullie kogelinslagen in jullie huis. Diezelfde dag belde A.(...) om te zeggen dat de volgende keer jullie het doelwit zouden zijn. Dit deed jullie besluiten de Westelijke Jordaanoever te verlaten.

Jullie trokken in bij de zus van uw man in Ramallah en van daaruit regelden jullie de reis. In september vroegen en kregen jullie een Frans visum in Jeruzalem en op 5 oktober 2015 verlieten jullie de Westelijke Jordaanoever. In Jordanië namen jullie een vliegtuig naar Griekenland, vervolgens naar Frankrijk, en vanuit Frankrijk kwamen jullie per auto naar België. Jullie kwamen hier op 6 oktober 2015 aan en de volgende dag dienden jullie een asielaanvraag in.

Op 3 januari 2016 is jullie dochter Julie in België geboren.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: de paspoorten van uzelf, uw partner en uw vier kinderen, de identiteitskaarten van uzelf en uw partner. De geboorteakten van uw vier kinderen, attesten van de Jordaanse ambassade en de Palestijnse vertegenwoordiging, jullie huwelijksakte en een bundel foto's van gebeurtenissen in Nablus.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen:

De premisse van jullie asielrelaas is dat jullie, moesten jullie in de Westelijke Jordaanoever blijven, voortdurend gevaar zouden lopen vanwege A.(...) A.(...). Hier moet men twee initiële opmerkingen bij maken. Enerzijds is het opmerkelijk dat hij vanwege een enkele beledigende daad van uwentwege – in zijn gezicht spuwen (zie gehoorverslag CGVS M.(...) M.(...) B.(...) N.(...) [N] dd. 01/03/2017, p. 9, 10, 14, 15) – maanden, (zie gehoorverslag CGVS M.(...) M.(...) B.(...) S.(...) [S] dd. 01/03/2017, p. 14-15) en intussen zelfs jaren nadien, nog steeds onherroepelijk zou hebben besloten jullie zwaar fysiek af te straffen. Volgens jullie verklaringen zou hij immers de auto van uw man vernield hebben en jullie huis beschoten hebben om te illustreren wat hij met jullie zou doen (zie CGVS N, p. 10-11, 13 en zie CGVS S, p. 10, 14, 15, 18). Deze overreactie gaat dermate ver dat hij eerder onwaarschijnlijk wordt.

Anderzijds moet gezegd dat uit uw relaas allerm minst bleek wat A.(...) precies wilde bereiken. Wilde hij u en uw gezin werkelijk schaden (zie CGVS N, p. 15 en zie CGVS S, p. 18)? In dat geval dienden al zijn bedreigingen (zie CGVS N, p. 10, 16 en zie CGVS S, p. 10, 15) tot weinig, buiten dat jullie gewaarschuwd waren en dus voorzorgen namen (zie CGVS S, p. 21). Dit maakte het voor hem alleen maar moeilijker. Bovendien kan men niet anders dan observeren dat hij volgens jullie verklaringen op enkele momenten in een positie stond om jullie meer kwaad te berokkenen dan hij deed. Enkele dagen nadat u in zijn gezicht had gespuwd heeft hij u immers nog een keer gezien en toen dreigde hij dat hij zuur in uw gezicht zou gooien (zie CGVS S, p. 10, 14). Hij liet na u die keer werkelijk iets aan te doen. Verder beschadigde hij een keer de auto van uw man (zie CGVS S, p. 10) en vuurde hij een keer op jullie huis (zie CGVS N, p. 10-11 en zie CGVS S, p. 11, 14-15). A.(...) was dus minstens twee keer in de omgeving van uw huis, zeker een keer gewapend, maar hij beperkte zich ertoe materiële schade aan te brengen. Binnen de context van jullie relaas is dus gegeven dat hij jullie wist wonen, dat hij gewapend was, en het aandurfde bij uw huis een wapen af te vuren. Dan lijkt het uiterst waarschijnlijk dat hij met wat planning, geduld en doorzetten jullie zonder al te veel moeilijkheden in persoon had kunnen treffen, maar klaarblijkelijk koos hij ervoor dat niet te doen.

U hield het erbij dat het A.(...)'s bedoeling was u pijn te doen (zie CGVS N, p. 15). Uw echtgenoot offerde dat A.(...) wilde dat uw man u aan hem gaf (zie CGVS S, p. 17-18). Daarbij moet men echter

de bedenking maken dat A.(...) dat in al zijn contacten met jullie nooit zei (zie CGVS N, p. 10 en zie CGVS S, p. 10, 15).

Het bovenstaande in acht genomen moet worden geconcludeerd dat jullie de motivatie van A.(...) om jullie te schaden niet aannemelijk konden maken.

Een cruciaal element om de ernst in te schatten van het gevaar dat van A.(...) zou uitgaan, zijn zijn connecties in de misdaadwereld, waardoor hij quasi onaanraakbaar zou zijn voor de politie. Jullie stellen immers dat A.(...) bij A.(...) J.(...) hoort, een leider van een soort maffia in het 'Ayn-kamp. De politie komt dat kamp niet binnen (zie CGVS N, p. 12, 13 en zie CGVS S, p. 15, 16, 17). De connectie met A.(...) J.(...) staat centraal in uw relaas. Dit is immers de voornaamste reden dat de politie jullie niet zou kunnen helpen (zie CGVS N, p. 12, 14 en zie CGVS S, p. 15) en dat jullie niet tot een oplossing zouden kunnen komen door te onderhandelen (zie CGVS S, p. 16, 17). In acht genomen hoe belangrijk de connecties van A.(...) zijn, valt op hoe weinig jullie hier zeker van weten. Uw man weet enkel wat u hem vertelde (zie CGVS S, p. 16) en na enig doorvragen blijkt dat u zelf niet veel van A.(...) weet. U weet dat hij in het 'Ayn-kamp woont (zie CGVS N, p. 12), maar de band met A.(...) J.(...) hebt u verondersteld. Zo zei u dat hij 'waarschijnlijk' een van de mannen van A.(...) J.(...) is (zie CGVS N, p. 13) en u stelt dat iedereen in het kamp dicht bij A.(...) J.(...) is (zie CGVS N, p. 12), wat een grote veralgemening is. Bijkomende aanwijzingen voor de positie van A.(...) zijn het feit dat hij een wapen heeft en dat hij met een auto rijdt (zie CGVS N, p. 12 en zie CGVS S, p. 15, 17). Dit kan bezwaarlijk als sluitend bewijs worden beschouwd. Zo blijkt dat jullie klaarblijkelijk niets ondernamen om meer informatie te bekomen over A.(...). Het is opmerkelijk dat jullie heel jullie leven in de Westelijke Jordaanoever zouden achterlaten op basis van wat in wezen veronderstellingen zijn.

Nu dienen jullie contacten met de politie uitgebreid besproken te worden. Jullie beider verklaringen hierover vallen moeilijk met elkaar te rijmen. Zelf zegt u dat uw man klachten indiende bij de politie om u gerust te stellen, maar dat jullie daar eigenlijk niets van verwachtten (zie CGVS N, p. 14). Dit blijkt nochtans niet uit de verklaringen van uw man. Hij verklaarde hoe hij, toen hij de tweede keer een klacht ging indienen, aan de politieagenten vroeg waarop ze wachtten en of ze wachtten tot jullie iets zou zijn overkomen (zie CGVS S, p. 10-11). Hieruit blijkt frustratie door het uitblijven van actie door de politie, wat erop duidt dat uw man wel degelijk iets van de politie verwachtte. Dit is dan echter weer in tegenspraak met jullie gebrek aan pogingen om de politie toch tot actie aan te zetten. Het enige dat jullie deden is twee keer klacht indienen bij hetzelfde politiekantoor om vervolgens te observeren dat er niets gebeurde (zie CGVS N, p. 13-14 en zie CGVS S, p. 16). Uw man stelde dat het onmogelijk was om via andere kanalen de politie tot actie aan te zetten. Het gerecht en de gemeente zouden niets doen (zie CGVS S, p. 21). Aangezien jullie het niet probeerden zijn dit slechts ongefundeerde beweringen. Bijgevolg moet men concluderen dat jullie nalieten alles in het werk te stellen om de politie te doen tussenkomen, wat men nochtans wel kan verwachten van mensen die ten gevolge van bedreigingen overwegen hun hele leven achter te laten.

Bij jullie verklaringen over de politie dienen dus vraagtekens geplaatst te worden. Hier dient te worden toegevoegd dat u geen enkel document ter staving van jullie klachten kon neerleggen. Uw man stelde dat de politie geen documenten geeft bij het neerleggen van een klacht (zie CGVS S, p. 18). Toch is het enigszins bevreemdend dat u tweemaal een klacht zou hebben neergelegd aangaande bedreigingen tegen uw leven, maar dat u hier geen enkel bewijsstuk over zou kunnen neerleggen.

Dit wat jullie klachten bij de politie betreft. Daarnaast moet in het algemeen gezegd dat jullie opvallend weinig pogingen ondernamen om jullie problemen op te lossen. Dit kwam tijdens jullie gehoor verscheidene keren aan bod. Jullie stelden dat jullie niet meer konden doen dan naar de politie gaan (zie CGVS N, p. 15 en zie CGVS S, p. 16), dat het nutteloos is om via contacten en connecties iets te proberen regelen, zelfs niet via de neef van uw man die bij de politie werkt (zie CGVS S, p. 16-17) en dat jullie geen familieleden op de hoogte brachten buiten uw zus en haar man (zie CGVS S, p. 18).

Op de vraag of jullie iets via connecties zouden kunnen regelen antwoordde uw man dat dat met dat soort mensen zeer moeilijk is en dat het sowieso nutteloos is (zie CGVS S, p. 16). Gevraagd naar de neef van uw man die bij de speciale politie werkt, antwoordde hij dat die dat niet zou kunnen oplossen en dat hij uw reputatie niet wilde schaden (zie CGVS S, p. 16-17). U reageerde op dezelfde manier (zie CGVS N, p. 14). Gevraagd naar waarom jullie geen hulp zochten bij de familie antwoordden jullie beiden opnieuw dat jullie uw reputatie wilden vrijwaren (zie CGVS N, p. 14 en zie CGVS S, p. 17). U voegde toe dat u uw ouders niet onder druk wilde zetten gezien zij ziek zijn (zie CGVS N, p. 15). Daarom zou u ook uw broers of zussen niet kunnen betrekken want zij zouden het aan uw ouders vertellen (zie CGVS N, p. 15). Uw man voegde toe dat de familie niet voldoende geld of connecties zou hebben om van nut te kunnen tegenover de connecties van A.(...) (zie CGVS S, p. 18). Daarmee veronderstellen jullie dat A.(...) zeer belangrijke connecties heeft, iets wat u, zoals hierboven geargumenteed, niet aannemelijk kon maken. Daarmee veronderstellen jullie ook dat jullie familie niet bij machte zou zijn te helpen, wat allerm minst is aangetoond aangezien jullie hoegenaamd niet probeerden. Zonder meer stellen dat de neef van uw man niet zou kunnen helpen, hoewel hij sergeant is bij de politie (zie CGVS

S, p. 8), is absoluut niet dienstig in acht genomen dat jullie hem er helemaal niet over aanspraken (zie CGVS S, p. 16-17). Zo kunnen jullie onmogelijk correct inschatten wat hij wel of niet kan doen. Wat het punt van de schade aan uw reputatie betreft is het belangrijk dit te bekijken binnen een Arabische context. Reputatie kan zeer belangrijk zijn, zeker voor een vrouw (zie CGVS N, p. 14 en zie CGVS S, p. 17). Jullie werden echter beiden gevraagd naar wat jullie precies vreesden wat uw reputatie betreft (zie CGVS N, p. 14 en zie CGVS S, p. 17) en geen van beiden kwamen jullie verder dan het vernoemen van roddels over waarom u geen hoofddoek droeg en dat u A.(...) misschien wel had uitgedaagd. Het is zeer aannemelijk dat jullie dergelijke roddels zouden willen vermijden. Het is niet aannemelijk dat jullie dat zouden doen ten koste van een eventuele oplossing van uw probleem. Wat de ziekte van uw ouders betreft: men zou eventueel kunnen begrijpen dat u hen niet in uw problemen betreft, maar dan ook meteen al uw broers en zussen in het ongewisse laten omdat de kans bestaat dat ze het uw ouders zouden vertellen gaat wel heel kort door de bocht.

Samengevat kan worden geconcludeerd dat jullie nagenoeg niets probeerden om jullie problemen op te lossen. Het enige dat jullie deden is klachten neerleggen bij de politie. Zoals hierboven aangetoond zijn jullie verklaringen daarover echter weinig overtuigend en in elk geval hebben jullie die klachten niet afdoende opgevolgd. Dit is uitermate bevreemdend voor mensen die, zoals jullie beweren, in gevaar verkeren en zich daardoor zelfs gedwongen zien hun woonplaats te verlaten. Het is belangrijk hierbij duidelijk te maken dat het CGVS niet per se stelt dat de door jullie geschetste problemen zeker zouden kunnen worden opgelost indien jullie bijvoorbeeld de hulp van jullie familie zouden hebben ingeroepen. Het feit dat jullie dergelijke zaken niet probeerden ondergraaft echter de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Vervolgens dient jullie vlucht naar Ramallah besproken te worden. Hierbij kan men zich afvragen waarom u niet veel eerder naar daar vertrok. Volgens jullie verklaringen zat u immers wekenlang thuis haast zonder buiten te komen daargelaten enkele keren met uw man (zie CGVS N, p. 15, 17 en zie CGVS S, p. 21) vanwege uw angst voor A.(...), van wie u wist dat hij in Nablus verbleef. Door thuis te blijven bracht u zichzelf in een zeer ongemakkelijke situatie en bleef u in de omgeving van uw belager. Gevraagd of u niet tijdelijk in een andere stad kon gaan verblijven, was uw grootste bezwaar, dat dit niet zou helpen aangezien ze u overal zouden kunnen vinden (zie CGVS N, p. 17). Dan gaat u er vanuit dat A.(...) de motivatie heeft om u over de hele Westoever te zoeken en dat hij de middelen en het netwerk heeft om daarin te slagen. Zowel motivatie als netwerk is, zoals hierboven uiteengezet, weinig aannemelijk.

Hiermee kan de bespreking van jullie problemen met A.(...) worden afgesloten. Op basis van het bovenstaande moet het CGVS concluderen dat jullie deze problemen niet aannemelijk konden maken.

Jullie maakten eveneens melding van problemen met Joodse kolonisten en de Israëlische bezettingsautoriteiten. Deze problemen werden in hoofdzaak door uw man aangebracht en ze troffen u in mindere mate. In de beslissing van uw man werd het volgende geconcludeerd:

U zei naast het probleem met A.(...) ook een probleem te hebben met de Israëlische troepen in de Westelijke Jordaanoever. In 1993 was u namelijk zes maanden opgesloten omdat u stenen gooide naar Israëlische soldaten (zie CGVS S, p. 7). Deze arrestatie blijft aan uw naam verbonden, waardoor u stelt systematisch door de Israëlische politie te worden beledigd, lastig gevallen en geslagen wanneer u door controleposten moet passeren (zie CGVS S, p. 11, 22-23). Een enkele keer werd u zes uur lang tegengehouden aan een controlepost (zie CGVS S, p. 23). Vanwege uw werk moest u vaak doorheen controleposten (zie CGVS S, p. 23). Het is op zich aannemelijk dat u extra zou worden gecontroleerd gezien u een gevangenisstraf uitzat. Wanneer u stelt systematisch te worden geslagen lijkt u echter te overdrijven. Dit omdat enerzijds uw geloofwaardigheid geschaad is, de uitzetting hierboven in acht genomen, anderzijds omdat men zich moeilijk kan inbeelden dat u 15 jaar lang als taxichauffeur zou werken (zie CGVS S, p. 6-7) wanneer u op regelmatige basis zwaar zou worden geslagen.

De overige problemen waar jullie melding van maakten, namelijk dat kolonisten u soms met stenen bekogelden en dat in jullie omgeving soms schermutselingen losbarstten tussen Palestijnse jongeren en Israëlische veiligheidstroepen (zie CGVS N, p. 9 en zie CGVS S, p. 11) maken deel uit van de algemene situatie in de Westelijke Jordaanoever. Die wordt hieronder besproken.

Daarnaast werd u een keer bijna getroffen door een kogel. U geeft echter ook zelf aan dat u niet het doelwit was (zie CGVS N, p. 10 en zie CGVS S, p. 11, 19, 22-23).

Ten slotte dient nog gezegd dat jullie verklaringen suggereren dat jullie sterk overdrijven wat betreft de schade die jullie leden door de sporadische schermutselingen. Gevraagd of jullie huis daarbij ooit schade opliep stellen jullie beiden dat dat inderdaad het geval was. U kon slechts na zeer veel aandringen concreet de schade noemen (zie CGVS S, p. 19) en dan zei u dat jullie huis de laatste twee jaar twee keer schade opliep, beide keren in de keuken. Uw vrouw heeft het ook over schade in de laatste twee jaar, maar zij plaatst die schade niet enkel in de keuken, maar ook in de salon en slaapkamer (zie CGVS N, p. 16). Schade door kogelimpacten in jullie huis is een opvallend gegeven. Dan is het uitermate bevreemdend dat jullie niet eenduidig zouden kunnen aangeven wat de

schade was en waar de schade was. Dat jullie dit niet kunnen wijst erop dat jullie hierover niet de waarheid vertellen.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers jullie identiteit, herkomst en nationaliteit. Dit zijn elementen die het CGVS in de huidige beslissing niet in vraag stelt. De foto's van de situatie in Nablus werpen een blik op de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever. Die wordt hieronder besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de Israëlische operaties "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en "Beschermd Rand" in de Gazastrook (juli 2014) enorme spanningen veroorzaakten tussen Palestijnen, kolonisten en de Israëlische veiligheidsdiensten in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem. Na de confrontatie tussen de Israëlische politie en enkele Palestijnen, die zich uit protest verschanst hadden in de moskee Al Aqsa, ontstond er in september 2015 een golf van geweld die zich vanuit Oost-Jeruzalem verspreidde over de gehele Westelijke Jordaanoever. In talrijke regio's mondten manifestaties uit in confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten. Tegelijkertijd dook er een nieuw fenomeen op: Individuele Palestijnen, die geenszins verbonden waren aan een bepaalde groep, vielen kolonisten, Israëlische militairen of politieagenten aan met een mes. Deze onvoorspelbare aanvallen creëerden een klimaat van angst bij de Israëlische bevolking en leidde tot een stijging van het aantal Palestijnen die, louter omdat er vermoed werd dat ze van plan waren een aanval uit te voeren, preventief gedood werden door de Israëlische veiligheidsdiensten. Dit type geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in Jeruzalem en Hebron, maar kwam, weliswaar in mindere mate, ook voor in Ramallah, Qalqiliya en Bethlehem. Sinds april 2016 zijn het aantal confrontaties, manifestaties en aanvallen gepleegd door Palestijnen echter sterk verminderd. In september en oktober 2016 laaide het geweld weliswaar weer op in Hebron en Oost-Jeruzalem, doch minder hevig dan voorheen.

Verder is er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*,” van redelijkheid en zorgvuldigheid, stelt verzoekster niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Zij onderneemt een poging om de verschillende weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren. In de uitwerking van het middel betoogt zij nog dat indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou besluiten dat er twijfel bestaat omtrent de geloofwaardigheid van haar relaas, het principe van het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast. Verzoekster besluit aangaande de vluchtelingenstatus dat zij een actuele vrees koestert ten aanzien van A. en derhalve een reëel risico tot vervolging koestert in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong. Zij voegt hier nog aan toe dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geenszins rekening heeft gehouden met het feit dat zij dit heeft kunnen vermijden door zich te verbergen.

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster aan dat zij, bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 EVRM. Verzoekster merkt hierbij op dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet namelijk inhoudelijk overeenstemt met artikelen 2 en 3 EVRM.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een kopie van de Belgische identiteitskaart van haar dochter J..

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

Verder is de Raad geen ‘algemeen beginsel van de voorzichtigheid en van behoorlijk bestuur’ bekend. Verzoekster licht evenmin toe op welke wijze zij de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, waarbij bovendien aanduiding ontbreekt op welk beginsel – naast het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – zij doelt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoekster en haar man hun problemen met A. niet aannemelijk maken, daar (1) het opmerkelijk is dat A. omwille van een enkele beledigende daad van verzoekster, maanden en intussen zelfs jaren nadien, nog steeds onherroepelijk zou hebben besloten verzoekster en haar man zwaar fysiek af te straffen, (2) uit verzoeksters relaas allerminst bleek wat A. precies wilde bereiken, (3) gelet op het belang van de connecties van A. met A.(...) J.(...) in het relaas van verzoekster en haar man, zij hier weinig over weten, zij klaarblijkelijk niets ondernamen om meer informatie te bekomen over A. en het opmerkelijk is dat zij hun hele leven in de Westelijke Jordaanoever zouden achterlaten op basis van wat in wezen veronderstellingen zijn, (4) verzoeksters verklaringen en deze van haar man over hun contacten met de politie moeilijk met elkaar te rijmen zijn, in hun hoofde bovendien een gebrek aan pogingen om de politie toch tot actie aan te zetten valt waar te nemen en verzoekster, noch haar man enig document ter staving van hun klachten konden neerleggen, (5) in het algemeen moet worden vastgesteld dat verzoekster en haar man opvallend weinig pogingen ondernamen om hun problemen op te lossen en (6) de vraag gesteld moet worden waarom verzoekster niet veel eerder naar Ramallah trok met haar gezin; (ii) wat betreft de problemen met Joodse kolonisten en de Israëlische bezettingsautoriteiten, die hoofdzakelijk verzoeksters man troffen, in zijn hoofde werd beslist dat (1) hoewel het op zich

aannemelijk is dat hij extra gecontroleerd zou worden gelet op het feit dat hij een gevangenisstraf uitzat, zijn verklaringen systematisch te worden geslagen echter overdreven lijken en het bovendien moeilijk in te beelden valt dat hij 15 jaar lang als taxichauffeur zou werken wanneer hij op regelmatige basis zwaar zou worden geslagen, (2) de overige problemen deel uitmaken van de algemene situatie in de Westelijke Jordaanoever, zoals wordt toegelicht, (3) hij zelf verklaarde dat de kogel, die hem een keer bijna getroffen had, niet voor hem bedoeld was en (4) hun verklaringen suggereren dat zij sterk overdrijven wat betreft de schade die zij leden door de sporadische schermutselingen; (iii) de documenten die verzoekster en haar man voorleggen niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëliische strijdkrachten zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 maart 2017 (CG nr. 1528501B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster een paspoort en identiteitskaart heeft neergelegd en dat aan haar identiteit en herkomst niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: “Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet beweert en ook niet aantoont aan de hand van documenten dat zij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoekster heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij de Westelijke Jordaanoever is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.7.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat verzoekster en haar man hun problemen met A. niet aannemelijk hebben kunnen maken.

Ten eerste wordt dienaangaande in de bestreden beslissing pertinent overwogen: *“De premisse van jullie asielrelaas is dat jullie, moesten jullie in de Westelijke Jordaanoever blijven, voortdurend gevaar zouden lopen vanwege A.(...) A.(...). Hier moet men twee initiële opmerkingen bij maken. Enerzijds is het opmerkelijk dat hij vanwege een enkele beledigende daad van uwentwege – in zijn gezicht spuwen (zie gehoorverslag CGVS M.(...) M.(...) B.(...) N.(...) [N] dd. 01/03/2017, p. 9, 10, 14, 15) – maanden, (zie gehoorverslag CGVS M.(...) M.(...) B.(...) S.(...) [S] dd. 01/03/2017, p. 14-15) en intussen zelfs jaren nadien, nog steeds onherroepelijk zou hebben besloten jullie zwaar fysiek af te straffen. Volgens jullie verklaringen zou hij immers de auto van uw man vernield hebben en jullie huis beschoten hebben om te illustreren wat hij met jullie zou doen (zie CGVS N, p. 10-11, 13 en zie CGVS S, p. 10, 14, 15, 18). Deze overreactie gaat dermate ver dat hij eerder onwaarschijnlijk wordt.*

Anderzijds moet gezegd dat uit uw relaas allerm minst bleek wat A.(...) precies wilde bereiken. Wilde hij u en uw gezin werkelijk schaden (zie CGVS N, p. 15 en zie CGVS S, p. 18)? In dat geval dienden al zijn bedreigingen (zie CGVS N, p. 10, 16 en zie CGVS S, p. 10, 15) tot weinig, buiten dat jullie gewaarschuwd waren en dus voorzorgen namen (zie CGVS S, p. 21). Dit maakte het voor hem alleen maar moeilijker. Bovendien kan men niet anders dan observeren dat hij volgens jullie verklaringen op enkele momenten in een positie stond om jullie meer kwaad te berokkenen dan hij deed. Enkele dagen nadat u in zijn gezicht had gespuwd heeft hij u immers nog een keer gezien en toen dreigde hij dat hij zuur in uw gezicht zou gooien (zie CGVS S, p. 10, 14). Hij liet na u die keer werkelijk iets aan te doen. Verder beschadigde hij een keer de auto van uw man (zie CGVS S, p. 10) en vuurde hij een keer op jullie huis (zie CGVS N, p. 10-11 en zie CGVS S, p. 11, 14-15). A.(...) was dus minstens twee keer in de omgeving van uw huis, zeker een keer gewapend, maar hij beperkte zich ertoe materiële schade aan te brengen. Binnen de context van jullie relaas is dus gegeven dat hij jullie wist wonen, dat hij gewapend was, en het aandurfde bij uw huis een wapen af te vuren. Dan lijkt het uiterst waarschijnlijk dat hij met wat planning, geduld en doorzetten jullie zonder al te veel moeilijkheden in persoon had kunnen treffen, maar klaarblijkelijk koos hij ervoor dat niet te doen.

U hield het erbij dat het A.(...)'s bedoeling was u pijn te doen (zie CGVS N, p. 15). Uw echtgenoot opperde dat A.(...) wilde dat uw man u aan hem gaf (zie CGVS S, p. 17-18). Daarbij moet men echter de bedenking maken dat A.(...) dat in al zijn contacten met jullie nooit zei (zie CGVS N, p. 10 en zie CGVS S, p. 10, 15).

Het bovenstaande in acht genomen moet worden geconcludeerd dat jullie de motivatie van A.(...) om jullie te schaden niet aannemelijk konden maken.”

In zoverre verzoekster in het onderhavige verzoekschrift meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verschillende acties van A. niet in vraag stelt, doch slechts zijn uiteindelijke intenties, gaat zij voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing waaruit het tegendeel blijkt, zoals onder meer volgt uit volgende zinsnede: *“(...) Deze overreactie [van A.] gaat*

dermate ver dat hij eerder onwaarschijnlijk wordt.” Met het betoog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “de omvang van de reactie van A. [op de belediging] niet kan beoordelen op de enkele basis van de acties die deze ondernam.” en dit zeker gelet op het belang van de reputatie in een Arabische context, brengt verzoekster geen overtuigende argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Waar verzoekster in het onderhavige verzoekschrift nog aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing duidelijk tegenstrijdig is nu enerzijds wordt gesteld dat de reactie van A. te ver gaat om geloofwaardig te zijn, maar deze reactie anderzijds niet serieus genoeg wordt geacht om te besluiten tot een reëel risico in haar hoofd, merkt de Raad op dat verzoekster uitgaat van een selectieve lezing van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal overweegt namelijk pertinent dat, mocht er enig geloof gehecht worden aan het feit dat A. daadwerkelijk uit zou zijn op het zwaar fysiek straffen van verzoekster, dat hij hun huis beschoot en de auto van haar man vernielde om te illustreren wat hij met hen zou doen – *quod non in casu* –, de vraag rijst waarom A. hen dan niet in persoon heeft getroffen, temeer uit verzoeksters verklaringen blijkt dat hij hiertoe verschillende mogelijkheden heeft gehad doch hij er klaarblijkelijk voor koos dit niet te doen.

Evenmin slaagt verzoekster er in te overtuigen waar zij voorhoudt dat zij een rechtstreekse confrontatie met A. heeft kunnen vermijden door zich te verbergen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze dienaangaande in de bestreden beslissing overweegt: “Vervolgens dient jullie vlucht naar Ramallah besproken te worden. Hierbij kan men zich afvragen waarom u niet veel eerder naar daar vertrok. Volgens jullie verklaringen zat u immers wekenlang thuis haast zonder buiten te komen daargelaten enkele keren met uw man (zie CGVS N, p. 15, 17 en zie CGVS S, p. 21) vanwege uw angst voor A.(...), van wie u wist dat hij in Nablus verbleef. Door thuis te blijven bracht u zichzelf in een zeer ongemakkelijke situatie en bleef u in de omgeving van uw belager.(...)” Dit klemmt des te meer daar verzoekster doorheen haar verklaringen zelf aangeeft dat A. hen wist wonen (administratief dossier, stuk 4b, p. 10-11), zodat het des te onbegrijpelijker is dat zij zich zou hebben “verscholen” op een plaats die reeds het voorwerp zou hebben uitgemaakt van geweldplegingen door A..

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: “Nu dienen jullie contacten met de politie uitgebreid besproken te worden. Jullie beider verklaringen hierover vallen moeilijk met elkaar te rijmen. Zelf zegt u dat uw man klachten indiende bij de politie om u gerust te stellen, maar dat jullie daar eigenlijk niets van verwachtten (zie CGVS N, p. 14). Dit blijkt nochtans niet uit de verklaringen van uw man. Hij verklaarde hoe hij, toen hij de tweede keer een klacht ging indienen, aan de politieagenten vroeg waarop ze wachtten en of ze wachtten tot jullie iets zou zijn overkomen (zie CGVS S, p. 10-11). Hieruit blijkt frustratie door het uitblijven van actie door de politie, wat erop duidt dat uw man wel degelijk iets van de politie verwachtte. Dit is dan echter weer in tegenspraak met jullie gebrek aan pogingen om de politie toch tot actie aan te zetten. Het enige dat jullie deden is twee keer klacht indienen bij hetzelfde politiekantoor om vervolgens te observeren dat er niets gebeurde (zie CGVS N, p. 13-14 en zie CGVS S, p. 16). Uw man stelde dat het onmogelijk was om via andere kanalen de politie tot actie aan te zetten. Het gerecht en de gemeente zouden niets doen (zie CGVS S, p. 21). Aangezien jullie het niet probeerden zijn dit slechts ongefundeerde beweringen. Bijgevolg moet men concluderen dat jullie nalieten alles in het werk te stellen om de politie te doen tussenkomen, wat men nochtans wel kan verwachten van mensen die ten gevolge van bedreigingen overwegen hun hele leven achter te laten. Bij jullie verklaringen over de politie dienen dus vraagtekens geplaatst te worden. Hier dient te worden toegevoegd dat u geen enkel document ter staving van jullie klachten kon neerleggen. Uw man stelde dat de politie geen documenten geeft bij het neerleggen van een klacht (zie CGVS S, p. 18). Toch is het enigszins bevreemdend dat u tweemaal een klacht zou hebben neergelegd aangaande bedreigingen tegen uw leven, maar dat u hier geen enkel bewijsstuk over zou kunnen neerleggen.” Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal zichzelf opnieuw tegenspreekt, ditmaal aangaande de wil en de inspanningen van haar en haar echtgenoot om hulp te krijgen bij de nationale autoriteiten, zij in dit verband benadrukt dat het duidelijk is dat haar man “niet enkel ‘observeerde’ dat er niets gebeurde, maar de politie ook duidelijk aanspoorde om acties te ondernemen” hoewel zij beiden wisten dat de politie weinig of niets ging of wilde doen om hun problemen op te lossen en zij dus getracht hebben om de hulp te krijgen van hun nationale autoriteiten, slaagt zij er allerm minst in om haar verklaringen en deze van haar echtgenoot alsnog verenigbaar te laten schijnen. De Raad merkt op dat verzoekster hiermee ingaat tegen haar eigen verklaringen dat haar man, noch zichzelf iets verwachtten van deze klachten en zij zich in het verzoekschrift derhalve beperkt tot het overnemen van de verklaringen van haar man (waarin hij aangaf zijn verontwaardiging te hebben geuit ten aanzien van de politie, administratief dossier, stuk 4a, p.10-11). Het hoeft geen betoog dat dit geen ernstig verweer is om de in de bestreden

beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Bovendien stelt de Raad vast dat dit verweer geenszins een verklaring vormt voor het feit dat zij niet via andere kanalen hebben gepoogd om de politie tot actie aan te zetten. De uiteenzetting in het verzoekschrift biedt evenmin een verklaring voor de vaststelling dat verzoekster niet bij machte blijkt te zijn ook maar enig begin van bewijs bij te brengen van de klachten die haar man bij de politie zou hebben ingediend.

Het louter herhalen dat het risico om hun reputatie te schaden te groot was in vergelijking met wat de hulp van familieleden zou kunnen opbrengen en het volharden in de bewering dat de connecties van verzoeksters familie onvoldoende zijn ten opzichte van de connecties van A. volstaan voorts niet om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent oordeelt als volgt: "(...) Daarnaast moet in het algemeen gezegd dat jullie opvallend weinig pogingen ondernamen om jullie problemen op te lossen. Dit kwam tijdens jullie gehoor verscheidene keren aan bod. Jullie stelden dat jullie niet meer konden doen dan naar de politie gaan (zie CGVS N, p. 15 en zie CGVS S, p. 16), dat het nutteloos is om via contacten en connecties iets te proberen regelen, zelfs niet via de neef van uw man die bij de politie werkt (zie CGVS S, p. 16-17) en dat jullie geen familieleden op de hoogte brachten buiten uw zus en haar man (zie CGVS S, p. 18).

Op de vraag of jullie iets via connecties zouden kunnen regelen antwoordde uw man dat dat met dat soort mensen zeer moeilijk is en dat het sowieso nutteloos is (zie CGVS S, p. 16). Gevraagd naar de neef van uw man die bij de speciale politie werkt, antwoordde hij dat die dat niet zou kunnen oplossen en dat hij uw reputatie niet wilde schaden (zie CGVS S, p. 16-17). U reageerde op dezelfde manier (zie CGVS N, p. 14). Gevraagd naar waarom jullie geen hulp zochten bij de familie antwoordden jullie beiden opnieuw dat jullie uw reputatie wilden vrijwaren (zie CGVS N, p. 14 en zie CGVS S, p. 17). U voegde toe dat u uw ouders niet onder druk wilde zetten gezien zij ziek zijn (zie CGVS N, p. 15). Daarom zou u ook uw broers of zussen niet kunnen betrekken want zij zouden het aan uw ouders vertellen (zie CGVS N, p. 15). Uw man voegde toe dat de familie niet voldoende geld of connecties zou hebben om van nut te kunnen tegenover de connecties van A.(...) (zie CGVS S, p. 18). Daarmee veronderstellen jullie dat A.(...) zeer belangrijke connecties heeft, iets wat u, zoals hierboven geargumenteed, niet aannemelijk kon maken. Daarmee veronderstellen jullie ook dat jullie familie niet bij machte zou zijn te helpen, wat allerm minst is aangetoond aangezien jullie hoegenaamd niet probeerden. Zonder meer stellen dat de neef van uw man niet zou kunnen helpen, hoewel hij sergeant is bij de politie (zie CGVS S, p. 8), is absoluut niet dienstig in acht genomen dat jullie hem er helemaal niet over aanspraken (zie CGVS S, p. 16-17). Zo kunnen jullie onmogelijk correct inschatten wat hij wel of niet kan doen. Wat het punt van de schade aan uw reputatie betreft is het belangrijk dit te bekijken binnen een Arabische context. Reputatie kan zeer belangrijk zijn, zeker voor een vrouw (zie CGVS N, p. 14 en zie CGVS S, p. 17). Jullie werden echter beiden gevraagd naar wat jullie precies vreesden wat uw reputatie betreft (zie CGVS N, p. 14 en zie CGVS S, p. 17) en geen van beiden kwamen jullie verder dan het vernoemen van roddels over waarom u geen hoofddoek droeg en dat u A.(...) misschien wel had uitgedaagd. Het is zeer aannemelijk dat jullie dergelijke roddels zouden willen vermijden. Het is niet aannemelijk dat jullie dat zouden doen ten koste van een eventuele oplossing van uw probleem. Wat de ziekte van uw ouders betreft: men zou eventueel kunnen begrijpen dat u hen niet in uw problemen betreft, maar dan ook meteen al uw broers en zussen in het ongewisse laten omdat de kans bestaat dat ze het uw ouders zouden vertellen gaat wel heel kort door de bocht.

Samengevat kan worden geconcludeerd dat jullie nagenoeg niets probeerden om jullie problemen op te lossen. Het enige dat jullie deden is klachten neerleggen bij de politie. Zoals hierboven aangetoond zijn jullie verklaringen daarover echter weinig overtuigend en in elk geval hebben jullie die klachten niet afdoende opgevolgd. Dit is uitermate bevreemdend voor mensen die, zoals jullie beweren, in gevaar verkeren en zich daardoor zelfs gedwongen zien hun woonplaats te verlaten. Het is belangrijk hierbij duidelijk te maken dat het CGVS niet per se stelt dat de door jullie geschetste problemen zeker zouden kunnen worden opgelost indien jullie bijvoorbeeld de hulp van jullie familie zouden hebben ingeroepen. Het feit dat jullie dergelijke zaken niet probeerden ondergraaft echter de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas." Alwaar verzoekster nog aanvoert dat zij zelfs niet wist dat de neef van haar man bij de politie zat, zij hem nooit of amper zag en dus moeilijk op hem kon berusten, slaagt zij er evenmin in de Raad te overtuigen. Daargelaten de waarachtigheid van deze bewering, moet worden opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoeksters man blijkt dat hij wel degelijk op de hoogte was van de beroepsmatige activiteiten van zijn neef (administratief dossier, stuk 4a, p. 8) en dat verwacht kan worden dat, indien verzoekster en haar man daadwerkelijk dermate ernstige problemen zouden hebben ondervonden en geen hulp leken te krijgen van de plaatselijke autoriteiten, zij alle mogelijke andere stappen zouden hebben ondernomen – waaronder het aanspreken van hun eigen connecties en familie – vooraleer over te gaan tot de ingrijpende beslissing om het land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar man nochtans tot tweemaal toe klacht

indiende bij de politie, hoewel zij hiervan niets verwachtten (administratief dossier, stuk 4b, p.14-15), zodat het dan ook niet kan overtuigen dat het “weinig te kunnen verwachten van haar familie” hen zou hebben belemmerd om minstens een poging te ondernemen om de hulp van hun familieleden in te roepen.

2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) gelet op het belang van de connecties van A. met A.(...) J.(...) in het relaas van verzoekster en haar man, zij hier weinig over weten, zij klaarblijkelijk niets ondernamen om meer informatie te bekomen over A. en het opmerkelijk is dat zij hun hele leven in de Westelijke Jordaanoever zouden achterlaten op basis van wat in wezen veronderstellingen zijn; (ii) wat betreft de problemen met Joodse kolonisten en de Israëlische bezettingsautoriteiten, die hoofdzakelijk verzoeksters man troffen, in zijn hoofde werd beslist dat (1) hoewel het op zich aannemelijk is dat hij extra gecontroleerd zou worden gelet op het feit dat hij een gevangenisstraf uitzat, zijn verklaringen systematisch te worden geslagen echter overdreven lijken en het bovendien moeilijk in te beelden valt dat hij 15 jaar lang als taxichauffeur zou werken wanneer hij op regelmatige basis zwaar zou worden geslagen, (2) hij zelf verklaarde dat de kogel, die hem een keer bijna getroffen had, niet voor hem bedoeld was en (3) hun verklaringen suggereren dat zij sterk overdrijven wat betreft de schade die zij leden door de sporadische schermutselingen en (iii) de documenten die verzoekster en haar man voorleggen niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette asielaas niet aannemelijk is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat de bewering als zou verzoeksters echtgenoot tot op heden problemen kennen met de Israëlische autoriteiten (hij kreeg geen toestemming om naar Israël te gaan en kende vooral problemen bij checkpoints) omdat hij in 1993 stenen had gegooid naar Israëlische soldaten (administratief dossier, stuk 4, p. 7), wordt onderuit gehaald door hun bevestiging ter terechtzitting dat zij in persoon een visum hebben aangevraagd en bekomen bij de Franse ambassade te Jeruzalem (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9 en p. 12-13). Dat zij dat allemaal heimelijk zouden georganiseerd hebben is niet aannemelijk gelet enerzijds op de beperkingen van de bewegingsvrijheid van de Palestijnen van de Westelijke Jordaanoever en anderzijds op de strenge veiligheidsmaatregelen die er in Israël heersen (zie adm. doss. stuk 14, Landeninformatie, COI-Focus, p. 17 e.v.).

2.7.3. Voor het overige komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter volharden in haar asielaas, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.7.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire

bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Het komt aldus aan verzoekster toe om *in concreto*, aan de hand van op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aan te tonen op welke manier zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, alwaar zij in gebreke blijft. De Raad wijst erin dit verband nog op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoekster niet volstaan met de blote bewering dat zij in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 EVRM verboden behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster evenmin aan dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.8.2. De commissaris-generaal oordeelt voorts op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: *Territoires Palestiniens – Cisjordanie – situation sécuritaire* van 12 oktober 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoordt aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de Israëlische operaties “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en “Beschermd Rand” in de Gazastrook (juli 2014) enorme spanningen veroorzaakten tussen Palestijnen, kolonisten en de Israëlische veiligheidsdiensten in de Westelijke Jordaanoever. Na de confrontatie tussen de Israëlische politie en enkele Palestijnen, die zich uit protest verschanst hadden in de moskee Al Aqsa, ontstond er in september 2015 een golf van geweld die zich vanuit Oost-Jeruzalem verspreidde over de gehele Westelijke Jordaanoever. In talrijke regio's mondten manifestaties uit in confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten. Tegelijkertijd dook er een nieuw fenomeen op: Individuele Palestijnen, die geenszins verbonden waren aan een bepaalde groep, vielen kolonisten, Israëlische militairen of

politieagenten aan met een mes. Deze onvoorspelbare aanvallen creëerden een klimaat van angst bij de Israëlische bevolking en leidde tot een stijging van het aantal Palestijnen die, louter omdat er vermoed werd dat ze van plan waren een aanval uit te voeren, preventief gedood werden door de Israëlische veiligheidsdiensten. Dit type geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in Jeruzalem en Hebron, maar kwam, weliswaar in mindere mate, ook voor in Ramallah, Qalqiliya en Bethlehem. Sinds april 2016 zijn het aantal confrontaties, manifestaties en aanvallen gepleegd door Palestijnen echter sterk verminderd. In september en oktober 2016 laaide het geweld weliswaar weer op in Hebron en Oost-Jeruzalem, doch minder hevig dan voorheen. Uit deze informatie kan evenwel niet blijken dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Verzoekster betwist deze beoordeling op generlei wijze, noch brengt zij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. Zo uit het administratief dossier nog blijkt dat verzoeksters jongste dochter J. over de Belgische nationaliteit beschikt, dient te worden benadrukt dat dit gegeven geen invloed heeft op de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden aangenomen in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever. Dat haar dochter de Belgische nationaliteit heeft doet hieraan geen afbreuk. Verzoeksters dochter geniet dan wel de bescherming van de Belgische staat en kan op het Belgische grondgebied verblijven. Van haar kan bovendien niet worden verwacht dat zij dit grondgebied verlaat en haar ouders vergezelt naar de Westelijke Jordaanoever aangezien zij in dat geval de rechten die haar zijn toegekend op grond van haar status als Belgisch onderdaan en Europese burger niet zou kunnen uitoefenen. Niets belet verzoekster evenwel zich te richten tot de geëigende procedures voor het bekomen van een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoekster vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS